

DRAKIÁDA A LAMPIONÁDA

Hymna je na světě!

LIŠAJSKÁ HYMNA ZAZNÍ POPRVÉ NA SILVESTRA!

Porno nad Pekařovem!

DĚTI POKUKOVALY, RODIČE JEN ZÍRALI ...

Lampionáda 2007 - nová tradice!?

NEPOVOLENÝ LAMPIONOVÝ PRŮVOD BUDE MÍT ZŘEJMĚ JEŠTĚ DOHRU!

Zpověď pana Aloise Dostrašila

OTEVŘENÝ DOPIS PLNÝ VZPOMÍNEK NA STARÉ ČASY

Ukrajínští molodci opět na Pekařově

KUBA JAKUBOVIČ PEŠATOV PŘEDAL ZDRAVICI PEKAŘOVSKÝM SOUDRUHŮM

LIŠAJSKÁ HYMNA JE NA SVĚTĚ

Možná si vzpomínáte, že na posledním sletu dostal Zdeněk R&R osobní domácí úlohu – složit nápěv Hymny pekařovských Lišajů. Zdeněk je velice pilný Lišaj a tak mne zanedlouho překvapil e-mail, obsahující jednak MP3 audiosoubor s nahrávkou hymny a navíc PDF dokument s textem refrénu a dvou slok, doplněný akordovými značkami. Zdeněk geniálně koncipoval naši hymnu jako nekonečnou písničku typu „Pes jitrničku sežral“, ke které se dají postupně přidávat další a další sloky. Každý Lišaj má tak možnost zapojit se do dopracovávání hymny tím, že může složit text samostatné sloky, která může popisovat jeho oblíbenou lišajskou akci. Vzhledem k tomu, že máme v rodině hudební nadšence (Janča a Lucka), kteří si toužili ihned hymnu zahrát na svůj hudební nástroj, připravil jsem s vypětím svých muzikantských schopností neumělý přepis melodie hymny do notového zápisu. Doufám, že notový zápis hymny aspoň trochu odpovídá realitě a že bude do datečně autorizován skla-

datelem hudby i textu – tj. Zdeňkem R&R. Za lišajskou hymnu Zdeňkovi R&R jménem všech Lišajů moc děkuji. Autor laskavě svolil, že Lišajové mohou svoji hymnu zpívat při jakékoliv příležitosti, ovšem vymínil si drobná autorská omezení. Hymna se může zpívat maximálně 10x za den, ovšem maximálně 100x za měsíc a maximálně 1000x za běžný kalendářní rok. Za každé zazpívání hymny bude Klub přátel Pekařova odvádět kromě běžných poplatků (OSA) i poplatek 10,-Kč přímo v hotovosti do autorova přichystaného prasátka, nebo bezhotovostně na jeho bankovní účet. Při překročení požadovaných limitů se bude poplatek navyšovat o 50,-Kč za každé překročení limitu (denního, měsíčního i ročního). Už se těším, až nám podaří hymnu na Silvestra nacvičit a společně si ji zazpívat - bude to dozajista trhák. Jo, abych nezapomněl - vezměte s sebou nějaký prachy za odzpívání písničky, než se hymna nacvičí bude třeba ji párkrát „projet“. Zdeněk se nechal slyšet, že přijede s velkým prasátkem!

Hudba a text :
Zdeněk Rock&Roller

Hymna pekařovských Lišajů

REF.: C Ami F C

Pe - ka - řov - ští Li - ša - ji slé - ta - jí se z da - le - ka,
C Emi D G

mra - zu hor - ka ned - ba - jí a ží - zeň ta je ne - le - ká.
C Ami F C

Pe - ka - řov - ští Li - ša - ji jsou sa - mý špás a smích,
C Emi F G C

dřív než sně - hy roz - ta - jí z kop - ce jez - dí na sa - ních.

SLOKA: F C

Pe - ka - řov - ský Li - šaj je dost zvláš - ní druh - kří - že - nec mo - tý - la a člo - vě - ka,
Dmi G

ly - žař, ku - chař, ho - ro - le - zec, do - bro - druh, mít kří - dla to je tou - ha od - vě - ká.

REF:

Pekařovští Lišaji slétají se zdaleka,
mrazu horka nedbají a žízeň ta je neleká.
Pekařovští Lišaji jsou samý špás a smích,
dřív než sněhy roztají z kopce jezdí na saních.

1. SLOKA:

Pekařovský Lišaj je dost zvláštní druh -
křídlenec motýla a člověka,
lyžař, kuchař, horolezec, dobrodruh,
mít křídla to je touha odvěká.

REF:

2. SLOKA:

Rozmysli si dřív než vezmeš za kliku
a realita na tebe zuby vycení,
raději si sedni a čti kroniku,
jak jsme se tu měli o posvícení.

REF: + Další sloky a refrény ad lib.

Zdeněk R&R – autor hymny

DRAKIÁDA NA SNĚHU

10. listopadu 2007 se na Pekařově uskutečnil 2. ročník Drakiády. Pekařov přivítal účastníky nečekanou sněhovou nadílkou. Všichni účastníci Drakiády byli dobře připraveni - draka měl úplně každý. Většina draků dokonce létala - jeden drak je dokonce ve vzduchu doteď (na stromě). Z hlediska posuzování draků platila zajímavá nepřímá úměrnost - čím méně draci létali, tím více zaujali. Někteří dokonce zjistili, že drak bez ocasu nejenže vypadá blbě (kdo koneckonců kdy viděl draka bez ocasu), ale navíc hlavně ani nelétá.

Bambini zahájily koncertem:

I poměrně bohatá sněhová nadílka nezabránila sletu pekařovských Lišajů. Naše rodinka dojela jako jedna z posledních, takže jsme úplný začátek nezachytili. Jako obvykle si novinek a kecání a tlachání a tak. Kulturní referentka Bára zorganizovala dole v klubovně zábavný hudební program pro dětskou část osazenstva a dospěláci jen zírali, jak všechny děti utáhla na „vařené nudli“. Vzhledem k tomu, že Bára přivezla kompletní hudební výbavičku – šterchadla, fukadla, cinkadla, bouchadla a chrastidla – mohlo každé dítě dát průchod svému hudebnímu nadání. Po krátkém nácvičku nadešla chvíle koncertu. Bára všechny oslnila vypůjčenou čepičkou, která jí moc slušela.

Bara a její Bambini

Večer pokračoval standardně muzicírováním v klubovně. Dostatek hudebních nástrojů umožnil muzicírovat všem.

Bob s fujarou, v pozadí Lenka s bubnem a Iva se sádrrou

Znovuobjevená kotelná opět přivítala do své náruče Lišaje. Bo-

hužel se do ní vejde čím dál méně lidí - stálo by za to ji trochu vyklidit (ne však uklidit!). Vrcholem večera bylo bezesporu hudebně-taneční vystoupení Leušky, která ztvárnila na stolku v klubovně scénický taneček na motivy písně „Zlaté střevíčky“.

Leuška se „zlatými střevíčky“

Zimní radovánky:

Druhý den začal zimními radovánkami. Někteří se vydali stavět sněhuláka, jiní osedlali boby či sánky.

Bára bobovala jako o život

Mezitím, co se část Lišajů bavila, jiní se zabývali různými ochrannými a ekologickými aktivitami.

Před obědem se část nedočkavců vydala na dopolední tréninkové lety. Povětrí bylo poměrně zdařilé, takže některým jedin-

Vysokoteplotní spalování ...

cům létal drak i bez toho, aniž by běhali. Typickým příkladem byla Míša K., která by na jednom místě zcela určitě vystála důlek, kdyby ji nenadnášeli dva „bezpáteří“ draci.

Krocení bezpáteřních draků ...

Drakiáda zahájena :

Po obědě už všichni netrpělivě čekali na pokyn k vypuštění šarkanů. Opět byli k vidění handmejd i buymejd draci různých konstrukcí a vtipného či povedeného grafického dizajnu.

Buymejdžirafa ...

Na nástupišti před penzionem bylo kromě „klasiky“ k vidění lecos, co kolikrát ani vzdá-

Handmejd Klasik by VaTaŠIn

leně nepřipomínalo draky. Velký úspěch ještě před vzletnutím zaznamenali především „Bobův dvojpičnik“ (autorská práva na tento název má pochopitelně Yvonnka) a několik „bezpáteřních ultralajtů“ (inovativní vzory z internetu propagovala zejména Koupilovic rodinka). Pavel K. poučen loňským téměřbezvětrím letos vsadil na ultralehkou jistotu. Největší pozornosti se ale určitě těšil Michalův Pornodrak.

Michal se svým Pornodrakem

Michal se s těžkým srdcem zbavil svého oblíbeného erotického kalendáře s lehkými děvčaty a sestrojil raritního draka, který přitahoval pozornost zejména dětské (chlapecké) a mužské části závodního pole.

Brzy se ovšem ukázalo, že drak z křídového papíru, ač obsahoval 13 hodně lehkých slečen, byl na aktuální pekařovské „opět-téměřbezvětrí“ přespříliš těžký. Přes veškerou snahu Nátestovského týmu se porno-

Nátěstovic team v akci

drak sice vznesl, ale těžký dopad lehkých děv na sněhem pokrytou louku nevydržela kostura draka vyrobená z lehkých makrelových slitin, takže první let byl zároveň letem posledním. Náhodný kolemjdoucí by asi dost kroutil hlavou, kdyby viděl, jak po louce u sjezdovky pobíhá banda vysmátých jedinců s draky na provázku. Někteří draci létali lépe (obzvlášť bezpáteříkům se dařilo), někteří hůře, někteří vůbec. Každopádně jury přidělovala i letos diplomy spíš v běžeckých disciplínách (vyhrál opět Tomáš K. se svým rogalem). Někteří draci poutali pozornost i jinými kvalitami. Kromě již zmiňovaného dvojpičníku (se kterým se Bob pěkně zapotil) zaujalo např. Jelenovic „soudrači“, Ondrův bezocasý motýlodrak s logem KPP (kterému Ondra ve snaze ho dostat do vzduchu, přivázel místo ocasu křabičku od cigaret),

Bezocasý motýlodrak s logem

další bezocasák Zdenka s Bárou, Hošounovic drak, který se průběžně doladoval až do fáze, kdy konečně vzlétl. Dokonce byli i tací, kteří se snažili svým drakem obrátit pozor-

Lucčin Romodrak ...

nost na romskou problematiku (Lucčin drak tmavé pleti) a tím vytrískat na drakiádě nějaké ty politické bodíky (což se jim díky opětovnému absolutnímu vítězství podařilo). Vlastní let draků byl doplněn o několik divácky velmi atraktivních podívaných, přičemž stojí za to jmenovat především běžec-ké výkony Tomáše a Boba, elegantní umístění draka na strom (tuším Ondra?). Nejvíce zaujaly svým eskamotérským číslem Bárou s Jančou, které nic netušícím pobíhajícími drakiádníky předvedly, že se dá létat i v bezvětří a bez draka.

Cestou na chatu se nechali někteří jedinci zlákat nádherně vypadajícími jablíčky, která zůstala od podzimu bezprizorně na bezlistém „frňákovníku“. Frňákovník měl naštěstí po prvních mrazících neúčinné plody, takže Leuška zůstal „frňák“ takový, jaký jí narostl. Závěrečné zhodnocení drakiády provedla tříčlenná jury, která taktéž vypisovala diplomy, které tradičně přivezly s sebou Hawyšky. Nutno podotknout, že zasedání jury bylo velmi bouřlivé. Komise se sice shodla v zásadních věcech, které se daly měřit a kvantifikovat - např. v tom, že nejrychlejším běžcem s drakem byl i letos Tomáš K. a těsně za ním Bob

Létající Lišajky ...

Leuška pod frňákovníkem ...

se svým „dvojpičníkem“, možná jen díky tomu, že Grófovic drak byl mnohem těžší a tyčky zarývající se do země Boba brzdily o něco více než látkové rogalo, které Tomáš táhl za sebou po zemi, ale na hodnocení estetického vzhledu se komise nemohla shodnout. Zatímco mužská sekce jury preferovala „estetické kvality“ Michalova pornodraka, ženská (a bohužel početnější) část jury preferovala draka firmy VaTaŠIn. Nakonec díky početní převaze žen v jury vyhrála nad Michalem o prsa Inka. Diplomy za drakiá-

du byly nakonec úspěšně rozdány a vykouzly úsměvy na tvářích nejen dětí, ale i dospěláckých Lišajů.

Závěrem jen poetické zamyšlení Lenky G. nad Drakiádou 2007: *Loni vítr chyběl - nutné bylo běžet rychle. Letos, díky zasněženým svahům, bylo třeba rychlosti i svalů. Příští rok to vidím tak: Lyže nebo severák!*

Jury to neměla lehké...

Diplomy vykouzly úsměv na tváři

Tak jsme se vyblbli a můžeme zpátky na chatu ...

Hawyšky opět připravily diplomy

PEKAŘOVSKÁ LAMPIONÁDA 2007...

Loňský silvestrovský pochod s lampiony inspiroval letos organizátory Lišajských kratochvílí k samostatné akci - Lampionádě. Když jsem zpětně procházel záznamy v Lišajské kronice, zjistil jsem, že se zmínka o silvestrovském lampionovém průvodu bohužel vůbec do kroniky nedostala. To je ovšem velká škoda, neboť bych řekl, že přestože se vloni jednalo spíše o jistou improvizaci, dočkala se tato akce zaslouženého ohlasu většiny Lišajů. Když ovšem začneme domýšlet „kulturní dopad“ podobných akcí na naši lišajskou mládež, zjistíme, že bychom měli být považováni za jakési zachránce kulturně-společenských tradic. Nelze přece dopustit, aby naše děti při pohledu na papírový lampion nevěděli k čemu je ta „papírová věc“ dobrá. Stejně tak by bylo neodpuštělné, připravit malá Lišajčata o zážitky z melodií a textů písní, se kterými se určitě v soutěži Superstar, hitparádě ESO nebo v rozhlasu určitě nesetkají.

Pohled zpět :

Za hlavní zakladatele nové lampionové tradice bych asi označil Ivu H. a Pavla K. Iva při jednom z důkladnějších úklidů ve sklepě objevila „rodinnou sadu“ lampionů a nápad byl na světě.

Loni to bylo na Silvestra...

Pohled na zcela zánovní lampiony evokoval v Ivě vzpomínky na vlastní dětské účasti v lampionových průvodech (to je pokus o fór) a napadlo ji, že o zážitky tohoto druhu bychom neměli naše děti a děti našich lišajských přátel zcela jistě připravit.

Tomáš se svým „bubnem“ loni. . .

O doplňkovou atrakci - zpěvy revolučních a budovatelských písní - se nejspíš zasloužil Pavel K., který vloni sehnal od své švagrové zpěvník, který by měl být z dnešního pohledu již někde ve stoupě, a nakopíroval několik nejznámějších písní. Pavel určitě netušil, že jeho recesistický nápad vzbudí mezi Lišaji takový ohlas.

Že by nová tradice!?

Loňský ohlas inspiroval k promyšlené akci. Letošní Lampionáda byla předem důkladně připravena. Téměř všichni Lišaji si přivezli s sebou lampiony - někteří přivezli nové modely různých barevných a tvarových variací, jiní měli s sebou loňské osvědčené modely.

Také zpěv revolučních písní nebyl ponechán náhodě. Lišajové jsou totiž „trendy“ a díky nejmodernějším technologiím měli možnost si z internetu stáhnout a nakopírovat texty všech zpívaných písní. Navíc všichni dostali za domácí úkol písně nacvičit. O tom, že Lišaji poctivě plní zadané domácí úkoly svědčí telefonát Vaška G., který mi týden před lampionádou volal, že nemůže na internetu nalézt zpěvník revolučních písní. Svoji chybu jsem vzápětí napravil, takže se Gregáči mohli na převlekou přehlídku dobře předem připravit.

Gregáči se připravili zodpovědně ...

Ti, kteří podcenili domácí přípravu, se snažili dohnat vše na poslední chvíli tréninkem v klubovně.

Doladování pěvecké formy...

Zájem o předání zdravice pekařovským Lišajům projevili mj. i ukrajinští soudruzi, kteří vyslali na Pekařov svého delegáta - švarného „molodce“ Kubu Jakuboviče Pešatova.

K.J.Pešatov přijel zdaleka

Ten přijel z daleka na ukrajinském stroji vlastní výroby, ne nepodobném lišajskému Pekařevu.

Vzhůru nahoru!

Po setmění začalo být před penzionem rušno! Lišaji se pokoušeli zprovoznit své poctivě připravené lampiony. Ti, co lampion nesehnali nebo zapomněli, se pokoušeli improvizovat. Ukázalo se, že v některých Lišajích dřímají netušené kreativní možnosti. Zářným příkladem se stal Michal N., který zhotovil netradiční a bezpečný lampion tak, že zavěsil pomocí provázku na tyčku klasicou baterku, čímž získal diplom za netradiční konstrukci lampionu. Většina Lišajů ovšem bezpečné lampiony neměla! Kuponu se ukázalo, že někteří nezvládají manipulaci s otevřeným ohněm a místo svíčky zapálili přímo celý lampion. No, nebudu jmenovat o koho se jednalo, ale nakonec jsem smutné Leuše věnoval lampion svůj, čímž jsem jí vyloudil šťastný úsměv na tváři.

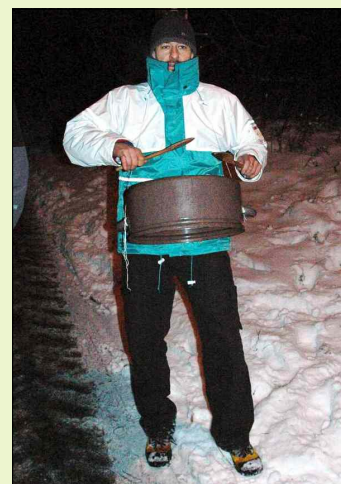
Nástup! Za chvíli vyrazíme!

Za sborového zpěvu „Katuši“ jsme se loučili s odjíždějícími

Koupilovic lišaji, kteří po předložení omluvenky podepsané rodiči byli nakonec z Lampionády omluveni. Odjíždějící auto zaplněné mávající Koupilovic rodinkou projíždělo světelnou „slavobránou“, kterou mu loučící se Lišaji svými lampiony připravili. Po odjezdu Koupilovic byl vydán povel „vzhůru nahoru“ a za bubnování Tomášova „bubnu“ jsme vyrazili k Pekařovským výšinám. Ne všichni ovšem šli „po svých“. Táda si zajistil odvoz! Nechal se totiž vytáhnout až nahoru na kopec Tomíkem J. za příslib toho, že zpátky jej nechá na svých bobech sjet dolů. Téměř před vrcholem ovšem Táda přivedl Tomíka málem k pláči suchým konstatováním, že si to s tím sjetím ještě možná rozmyslí.

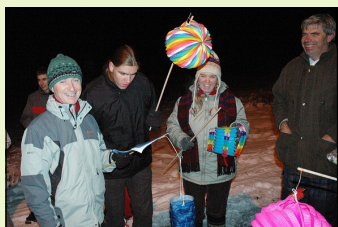

Někdo si to holt umí zařídit...

Tomáš se svým „bubnem“ letos. . .

Pod každým sloupem veřejného osvětlení zazněla některá z budovatelských či revolučních písní. Nutno podotknout, že zpěv opravdu stál za to. Ve sboru byla celá řada hudebníků, kteří sice některé písně neznali, tak je zazpívali přímo „z listu“.

Písne se zpívaly i „z listu“

Kromě již zmíněné Katuši zazněly písně jako „Se zpěvem a smíchem“, „Zapějme si píseň bratři“, „Partyzánská“, „Internacionála“, „Jsme pro mír!“, „Májová“, „Píseň práce“. Některé písně Lišaje pěkně „rozpumpřlikovaly“ a neplánovaně zazněly i písně, které nebyli na seznamu např. „Pionýři, pionýři“ atd. Sborový zpěv byl naprosto úžasný, nicméně Lišajům s absolutním hudebním sluchem chyběl v mohutných chorálech jeden profesionální ženský hlas. Přestože se Ondra D. se svými dětmi snažil sebevíc, absence Markéti na školeného hlasu byla víc než zřejmá. Snad se příště tato situace nebude opakovat!

Iva se Zdeňkem se vrátili „do mládí“

U posledního sloupu proběhlo hromadné fotografování, které zvětšilo pro další generace Lišajů všechny nadšené „soudruhy Lišaje“.

Emička svůj zážitek ztvárnila

Zapějme si píseň Lišaji ...

Důkazem toho, že Lampionáda zanechala v malých Lišajících nezapomenutelný zážitek, je umělecký výtvar Emič-

Ukrajinský soudruh K.J.Pešatov

K večeři se podával BORŠČ!

hlédnout.

Komickou tečkou završující lampionádu byl dialog Tomáše K. a Michala N. po návratu z průvodu: *Tomáš*: „Hele, Michale ...“ *Michal*: „No jasně, zase jsi rozlámал paličky jako loni, co?“ (Malá nápověda pro ty, kteří si nevšimli obrázku - Tomáš K. „bubnoval“ stejně ja-

Po zpěvu vyschlo v krku...

Porovnejte detail hlavy a prsou u postavy úplně vpravo na Emiččině obrázku s obrázkem vlevo dole

ky G., která ztvárnila lampionádu v krásné kresbě, kterou si můžete díky Obšťastníku pro-

ko loni na Michalův nejoblíbenější a největší hrnec největšími a nejoblíbenějšími vařečka-

mi. A pochopitelně je naprosto stejně jako loni rozlámал!) Na Lampionádě 2008 nashledanou!

Tak jsme se pěkně vyblbli, zapěli si, a můžem zpátky na chatu ...

PEKAŘOVŠTÍ EXTRÉMISTÉ OŽIVUJÍ MINULOST

aneb zpověď bývalého estébáka

V předchozím článku jsme naše čtenáře informovali o rádobě „recesistické kulturně-společenské“ akci, která proběhla večer 10. listopadu 2007 na Pekařově. Ano, mluvím o pochybné akci jisté skupiny lidí, kteří se sami nazývají Pekařovskými Lišaji a kteří uspořádali v tomto politicky velmi citlivém termínu lampionový průvod nočním Pekařovem. Zaznamenali jsme rozporuplné reakce obyvatel Pekařova. Zatímco mladší generace považovala lampionový průvod za dobrou recesi, našli se starší spoluobčané, kteří celou akci vzali smrtelně vážně. Náš externí spolupracovník – pan Zdeněk R&R. nám poslal dopis, který přišel podle jeho slov na „nějaký ústřední výbor nebo co“ a náhodou se dostal k panu Zdeňkovi do jejich domovské pražské redakce. Pan Zdeněk vyslovil mj. názor, že „nás v naší hanácké redakci“ možná taky zaujme! Jde o dopis pana Aloise D., který bez komentáře přetiskujeme v nezměněném znění. Ačkoliv je pan Alois D. evidentně ze staré školy, neboť ovládá krasopis, může být pro někoho jeho rukopis místy málo čitelný. Dávame proto našim čtenářům k dispozici i celý přepsaný obsah dopisu.

Soudružky a soudruzí, píší vám tyto řádky, abych vám poděkoval za to, že jste splnili mé nejtajnější přání. Umírám a zde, v horečkách na smrtelném loži, vzpomínám na okamžiky nezměrného štěstí, které jsem zažil, když jsem vyhlédl z okna svého tajného příbytku ve vesnici Pekařov, kam jste mě ráčili umístit po roce 89 (tehdy jste říkali, že na přechodnou dobu).

Ten listopadový podvečer jsem totiž viděl, že se vše vrátilo do starých kolejí a já jsem cítil, jak se mi do žil vlévá nová krev. Vesnicí šel lampionový průvod a já jsem byl šťasten, jako vězeň, kterému odemkli dveře jeho cely a řekli mu: „Běž, jsi volný!“ Víím, co to znamená: vrátily se staré časy a to všechno díky vám, moji milí soudružky a soudruzí. Již se na vás nehněvám, že jste mě odložili do těchto zapomenutých končin a vše vám odpouštím.

Kolikrát jsem snil za dlouhých zimních večerů o této chvíli a ona přišla. Zastihla mne sice jako vetchého muže, ale má radost je o to větší. To, o čem nyní píši, se přihodilo dne 10. 11. 2007 ve večerních hodinách ve vesnici Pekařov, okres Šumperk, Česká republika.

Zaslechl jsem venku nějaké hlasy. Poodhrnul jsem záclonku na okně směrem k silnici a nenápadně vykoukl ven. Spatřil jsem procesí, jak se pomalu pohybuje tichým večerem a stoupá vzhůru. Průvodem šly krásné ženy, rozesmáté děti a urostlí muži. Jejich lampiony pestrých barev a nevšedních tvarů zářily mrazivým listopadovým večerem a co teprve, když se průvod zastavil pod každíčkou lampou veřejného osvětlení (ano, toho, které jste nechali zbudovat díky mé intervenci) a tmou se rozezněly písně mého mládí! Jaká vám to byla krása! Přiznám se, že v tyto okamžiky jsem zapomněl na své utajení (stejně jej již nyní nebude třeba, že? - myslil jsem si) a potichu jsem si notoval písně spolu účastníky průvodu.

S čelem opřeným o chladný okenní rám jsem se zasnul a vzpomínal. Vy sami nejlíp dobře víte, jak jsem měl rád průvody, proslovy a oslavy, kterým se v naší malé víšce za našeho režimu tak dobře dařilo! Kolikrát jsem já sám vykračoval v čele lampionového průvodu, kolikrát jsem v dešti a větru stál zešířoka rozkročen na valníku alegorického vozu, kolikrát jen jsem provolával slávu bratrskému Sovětskému svazu a s jakou hrdostí a odhodláním jsem vyzpěvoval Internacionálu...

Byla to krásná doba.

Vtom jsem dostal nápad!

Pekařov, 10. 11. 2007

Soudružky a soudruzí, píší vám tyto řádky, abych vám poděkoval za to, že jste splnili mé nejtajnější přání.

Umírám a zde, v horečkách na smrtelném loži, vzpomínám na okamžiky nezměrného štěstí, které jsem zažil, když jsem vyhlédl z okna svého tajného příbytku ve vesnici Pekařov, kam jste mě ráčili umístit po roce 89 (tehdy jste říkali, že na přechodnou dobu).

Ten listopadový podvečer jsem totiž viděl, že se vše vrátilo do starých kolejí a já jsem cítil, jak se mi do žil vlévá nová krev. Vesnicí šel lampionový průvod a já jsem byl šťasten, jako vězeň, kterému odemkli dveře jeho cely a řekli mu: "Běž, jsi volný!"

Vím, co to znamená: vrátily se staré časy a to všechno díky vám, moji milí soudružky a soudruzí. Již se na vás nehněvám, že jste mě odložili do těchto zapomenutých končin a vše vám odpouštím.

Kolikrát jsem snil za dlouhých zimních večerů o této chvíli a ona přišla. Zastihla mne sice jako vetchého muže, ale má radost je o to větší. To, o čem nyní píši, se přihodilo dne 10. 11. 2007 ve večerních hodinách ve vesnici Pekařov, okres Šumperk, Česká republika.

Zaslechl jsem venku nějaké hlasy. Poodhrnul jsem záclonku na okně směrem k silnici a nenápadně vykoukl ven. Spatřil jsem procesí, jak se pomalu pohybuje tichým večerem a stoupá vzhůru. Průvodem šly krásné ženy, rozesmáté děti a urostlí muži. Jejich lampiony pestrých barev a nevšedních tvarů zářily mrazivým listopadovým večerem a co teprve, když se průvod zastavil pod každíčkou lampou veřejného osvětlení (ano, toho, které jste nechali zbudovat díky mé intervenci) a tmou se rozezněly písně mého mládí! Jaká vám to byla krása! Přiznám se, že v tyto okamžiky jsem zapomněl na své utajení (stejně jej již nyní nebude třeba, že? - myslil jsem si) a potichu jsem si notoval písně spolu účastníky průvodu.

S čelem opřeným o chladný okenní rám jsem se zasnul a vzpomínal. Vy sami nejlíp dobře víte, jak jsem měl rád průvody, proslovy a oslavy, kterým se v naší malé víšce za našeho režimu tak dobře dařilo! Kolikrát jsem já sám vykračoval v čele lampionového průvodu, kolikrát jsem v dešti a větru stál zešířoka rozkročen na valníku alegorického vozu, kolikrát jen jsem provolával slávu bratrskému Sovětskému svazu a s jakou hrdostí a odhodláním jsem vyzpěvoval Internacionálu...

v dešti a větru stál zešířoka rozkročen na valníku alegorického vozu, kolikrát jen jsem provolával slávu bratrskému Sovětskému svazu a s jakou hrdostí a odhodláním jsem vyzpěvoval Internacionálu. . . Byla to krásná doba.

Proč já se tady vlastně ještě skrývám, jako nějaký zločinec, když už je jasné, že byl v naší krásné zemi opět nastolen starý pořádek a my se můžeme vrátit k budování toho, od čeho nás Havel a jeho kumpáni tak nečekaně odtrhli? Na co ještě čekám, když venku na mrazu pod lampou čekají moji soudruzi?

Musím ihned za nimi!

Nedočkavostí se mi rozbušilo srdce a můj dech se zrychlil. Ve spěchu jsem na sebe oblékl kabát a kožešinovou čapku, v předsíni si naxul boty a zprudka otevřel dveře do chodby.

Vtom se to stalo!

Prudká bolest projela mým hrudníkem a já upadl v chodbě na tvrdou kamennou podlahu. Uhodil jsem se do hlavy, až se mi zatmělo před očima. Cítil jsem, jak nemohu popadnout dech. Pokusil jsem se vstát, ale palčivá bolest v pravé noze mi to nedovolila. Došlo mi, že je nejspíš zlomená. Opřel jsem se o levou ruku, ale vykloubené rameno neudrželo tíhu celého těla a já se zhroutil zpět na studenou a mokrou podlahu tmavé chodby. Přitom neustávala úporná a ostrá bolest v hrudníku. Nejdříve jsem se chtěl stůj co stůj vyplazit ven z chalupy a zavolat na lidi venku a poprosit je o pomoc.

Pak jsem ztratil vědomí.

Nevím, jak dlouho jsem tam takhle ležel, ale když jsem se probíral, byl jsem docísta promrzlý a ztuhlý.

Zaposlouchal jsem se do zvuků zvenčí.

Venku bylo ticho.

**Průvod skončil a moji soudruzi se vrátili zpět do svých dělnických ubikací.*

S touto myšlenkou do mne vstoupil klid a vyrovnanost. Všechno je vlastně v pořádku: svět se vrátil do svých kolejí a já z něj mohu spokojeně odejít.

Z posledních sil jsem se doplazil do své postele, abych vám s nesmírným vypětím a bolestí zatemňující mozek napsal těchto pár řádek.

Umírám, ale jsem šťasten. Šťasten za sebe a hlavně za ty mladé a krásné lidi z lampionového průvodu a jejich děti, protože vím, že nyní je čeká krásná budoucnost.

Dočkal jsem se a z celého svého nemocného srdce vám za to děkuji.

Alois Dostrašil, důstojník StB v.v.

Vtom jsem dostal nápad! Proč já se tady vlastně ještě skrývám, jako nějaký zločinec, když už je jasné, že byl v naší krásné zemi opět nastolen starý pořádek a my se můžeme vrátit k budování toho, od čeho nás Havel a jeho kumpáni tak nečekaně odtrhli? Na co ještě čekám, když venku na mrazu pod lampou čekají moji soudruzi? Musím ihned za nimi! Nedočkavostí se mi rozbušilo srdce a můj dech se zrychlil. Ve spěchu jsem na sebe oblékl kabát a kožešinovou čapku, v předsíni si naxul boty a zprudka otevřel dveře do chodby.

Vtom se to stalo! Prudká bolest projela mým hrudníkem a já upadl v chodbě na tvrdou kamennou podlahu. Uhodil jsem se do hlavy, až se mi zatmělo před očima. Cítil jsem, jak nemohu popadnout dech. Pokusil jsem se vstát, ale palčivá bolest v pravé noze mi to nedovolila. Došlo mi, že je nejspíš zlomená. Opřel jsem se o levou ruku, ale vykloubené rameno neudrželo tíhu celého těla a já se zhroutil zpět na studenou a mokrou podlahu tmavé chodby. Přitom neustávala úporná a ostrá bolest v hrudníku. Nejdříve jsem se chtěl stůj co stůj vyplazit ven z chalupy a zavolat na lidi venku a poprosit je o pomoc. Pak jsem ztratil vědomí.

Nevím, jak dlouho jsem tam takhle ležel, ale když jsem se probíral, byl jsem docísta promrzlý a ztuhlý. Zaposlouchal jsem se do zvuků zvenčí. Venku bylo ticho. Průvod skončil a moji soudruzi se vrátili zpět do svých dělnických ubikací. S touto myšlenkou do mne vstoupil klid a vyrovnanost. Všechno je vlastně v pořádku: svět se vrátil do svých kolejí a já z něj mohu spokojeně odejít. Z posledních sil jsem se doplazil do své postele,

abych vám s nesmírným vypětím a bolestí zatemňující mozek napsal těchto pár řádek. Umírám, ale jsem šťasten. Šťasten za sebe a hlavně za ty mladé a krásné lidi z lampionového průvodu a jejich děti, protože vím, že nyní je čeká krásná budoucnost. Dočkal jsem se a z celého svého nemocného srdce vám za to děkuji.

Alois Dostrašil, důstojník StB v.v.

Pozn.red.:

Zveřejnění dopisu bylo poslední nealkoholickou kapkou k nepovolenému lampionovému průvodu Pekařovských Lišajů, která způsobila, že přetekla číse tolerance a trpělivosti jistých vlivných občanů Pekařova. Od dobře informovaného zdroje jsme zjistili, že předsedyně místní organizace ODS v Pekařově – paní Mirka Modrá (za svobodna Rudá pozn.red.), dala podnět k trestnímu stíhání skupiny osob hned pro několik přestupků (nadměrná hlučnost, falešný zpěv a špatný pochodový rytmus, dobrá nálada v politicky nevhodný okamžik atd.) Kuriózní na celém tomto případě je to, že paní Mirka Rudá-Modrá pana Aloise Dostrašila prý osobně zná, neboť je těsně po sametové revoluci spolu seznámil jakýsi pan Cibulka – ten byl prý dokonce tak laskav, že je oba spolu údajně zapsal na jakýsi blíže neupřesněný seznam celebrit Pekařova.